

AD VÝZVA NA OBNOVU CIRKVI .týždeň 18/2012

Je veľká škoda, že časopis .týždeň nevenoval viac času a priestoru Výzve na obnovu cirkvi, ale len jednoducho zdecimoval dôležité texty bez komentára domáceho novinára, či oboch proti sebe stojacich strán. A to napriek tomu, že autor výzvy Teologické fórum otvára otázky a zamyslenia práve na diskusiu smerom k verejnosti, minimálne tej kresťanskej. Bude mi potešením, ak .týždeň tému otvorí a poskytne „vzývateľom“ adekvátny priestor.

.Lucia Gvozdjaková, Bratislava

AD P. SOLČÁNYI: MÁM OKOLO SEBA BUBLINU .týždeň 19/2012

Konečne niekto povedal holú pravdu. Pôsobil som dvadsať rokov na vysokej škole ako pedagogický pracovník a dva roky ako výskumný pracovník. Určitá blízkosť názorov a uvedených 22 rokov mi umožňujú dostatočne hlboko chápať inžiniera Szolcsányiho. Priznám sa, že som ako 62-ročný doslova ušiel do dôchodku. Z postu pedagóga na VŠ. Je to pekné povolanie, ale všetko má svoje hranice. Ťažko to pochopí človek, ktorý nikdy neučil. Ak sa táto práca vykonáva so zánietením, bolí každý nezaujem zo strany študentov i vedenia školy. Študenti aj v prípade fyzickej prítomnosti na prednáške alebo na cvičení nejavia záujem o preberané učivo. Na otázku, či by prevzali z rúk funkcionárov školy diplom inžiniera už v treťom ročníku, odpovedá 90 percent prítomných kladne. Na náznak o nemorálnosti takéhoto počínania aj z ich strany „odpovedajú“ úškrnom. Na skúške sa dozviete pramálo z prebraného učiva. Študent, ktorý reaguje aspoň na pojmy a má aspoň aký - taký „šajn“ o predmete, dostáva „A“, resp. „B“ čiže to najlepšie hodnotenie.

Porozumenie sa stáva neznámym pojmom, len aby na papieri bolo všetko napísané. Občas som mával pocit, že učím technické predmety ako strojár na právnickej fakulte, že som v nesprávnej budove. V súčasnosti sa frekvencia výskytu základných neznalostí nepríjemne zvyšuje. Občas sa dokonca stane, že v treťom ročníku na technickej univerzite študent neovláda sčítanie zlomkov, nevie vyriešiť sústavu algebraických rovníc a goniometrické funkcie sú čímsi veľmi nejasným a ťažko použiteľným. Na technike to nevyzerá až tak hrozivo, ale na lekárskej fakulte by odpoveď o umiestnení pankreasu po ukázaní prstom na hlavu vyzerala strašne.

Žiaľ, celý systém je chorý. Falošnými peniazmi sa naveky platiť nedá.

Raz to praskne. Ľudia, ktorí kedysi učili vedecký komunizmus a iné „vedy“, dnes suverénne prešli na sociológiu a manažment. Píšu učebnice a pracujú vo vysokých funkciách na univerzitách. Máme veľmi „šikovných“ ľudí. Pán Szolcsányi by si netrúfol na profesúru zo stavebnej mechaniky. Ani by mu to nikdy nenapadlo.

.ľudovít Toth, bývalý učiteľ na VŠ

Na Fakulte chemickej a potravinárskej technológie FCHPT STU (pred r. 1999 Chemicko-technologická fakulta, CHTF) som pôsobil ako odborný asistent takmer 40 rokov. Bol som priemerný študent, ale páčili sa mi jednotky a červený diplom, a tak som študoval s veľkým úsilím. Takmer 40 rokov som pracoval na Katedre chemického a biotechnologického inžinierstva, počas ktorých som tri roky pracoval v priemysle (v rafinérii ropy Baiji, Irak). Roky prežité vo výrobe ovplyvnili zásadne môj prístup k výučbe. Myslím si, že príprava študentov na ich inžinierske povolanie je, z môjho pohľadu, najdôležitejšou úlohou technickej vysokej školy. Inžinieri majú dokázať efektívne riadiť výrobu a riešiť problémy, ktoré sa vyskytnú pri akejkoľvek technológii. Škola má študentovi poskytnúť také vzdelanie, na základe ktorého sa dokáže orientovať v problémoch príslušnej technológie. Počas mojej praxe kľúčovými predmetmi, ktoré mi najviac pomohli pri orientácii v príslušnej technológii, boli predmety Chemické inžinierstvo, a Energetické inžinierstvo. Žiaľ, výmera hodín Chemického inžinierstva v študijnom programe FCHPT sa od mojich študentských čias výrazne znížila a v nie-

ktorých študijných smeroch absentuje, ešte horšie je to s Energetickým inžinierstvom. Nie som ani som nebol v pozícii, aby som mohol so svojimi skúsenosťami z praxe ovplyvniť pedagogický proces na fakulte, ale najmä skúsenosti ostatných kolegov, ktorí pracovali v priemysle na zodpovedných miestach, ma vnútorne povzbudzujú na napísanie týchto riadkov. Môj subjektívny názor je, že zážitkové poznanie (poznanie získané v priemyselnej praxi) je neprenosné a nenahraditeľné rozumovým poznaním (poznaním, získaným štúdiom). Myslím si, že bez toho, aby zodpovední pedagógovia prešli úskalia priemyselnej praxe, nebude technická vysoká škola poskytovať optimálnu prípravu pre svojich absolventov.

.ing. Milan Vajda, PhD

AD M. VLACHYNSKÝ: SKEPTICI A TEŠITELIA .týždeň 19/2012

Nikdy! Toto slovo vo mne vzbudilo záujem, a tak som sa pustil do čítania článku. Bol som zvedavý na argumenty, ktoré potvrdia taký jednoznačne vyslovený súd. A tá téma...hmm. Často sa doma rozprávame o podobných témach a o tom, čo všetko je v ľudských silách. Ja zrejme patríam do tábora skeptikov a môj večný oponent – môj otec by sa zaradil do tábora tešiteľov. No výrazným skeptikom by som sa nenazval. Po prečítaní článku som však nebol presvedčený o absolútnej tohto výroku. Slovo nikdy by sme mohli nahradiť slovným spojením – nekonečne dlho. Predpokladajme, že človek by obýval túto planétu donekonečna, s tým, že by čerpal zo zdrojov, ktoré planéta ponúka. Dokázal by to robiť donekonečna? Súhlasím s Julianom Simonsom o obmedzenosti človeka. Ak by teda ľudská civilizácia bola nekonečná, natrafila by na konečnosť svojho rozumu. Áno, človek vynájde iné prostriedky, efektívnejšie a tým si predĺži čas, potom sa zase dostane do „maléru“ a príde s niečím novým...

Človek tak bude posúvať hranice svojich možností. No som toho názoru, že nie donekonečna (lebo rozum). Zdroje sa v podstate neminú, len človek nebude schopný nájsť spôsob, ako ich využiť. Stanú sa pre ľudstvo len „neužitočným objektom“. Zdroje môžu byť neobmedzené, no ľudský rozum je, s veľkou pravdepodobnosťou, obmedzený.

- Ďalšou otázkou je, kam až človek dokáže zájsť, aby získal to, čo potrebuje. Áno, skeptici nepočítajú s vynaliezavosťou človeka, ale tešitelia nepočítajú s jeho chamtivosťou. .matúš Repka, študent

AD MAREK VAGOVIČ: KEĎ ZABÍJA ŠTÁT .týždeň 18/2012

Nešťímavosť je oveľa horšia, ako je naznačená v reportáži. Kričiacie pamätníky existujú naprieč celým našim verejným životom, začínajúc regionálnymi orgánmi verejnej správy cez súdy, prokuratúru a centrálné úrady. Všeobecne obľúbená je výhovorka – nás sa to netýka, skúste inde. A občan putuje po príslušných orgánoch – a uteká čas. Iná obľúbená metóda je odvolať sa na zákony, ktoré v danom prípade nie sú relevantné. Všetky tieto organizácie a verejná správa akoby zabúdali, že sú zriadené, aby chránili občana v podstate od štátnej moci. Preto sú „nezávislé“. Nezávislosť chápu až do takej miery, že sa správajú arrogantne voči občanom a s pokojným svedomím zachováávajú plechové odborné vedomie, od ktorého sa odrážajú všetky odvolania a námietky občanov.

Všetky tieto orgány sa tak stávajú veľmi podobnými tým, ktoré sme skúsili pred rokom 1989. Nie je výnimkou, keď sa vo svojich vyjadreniach odvolávajú na minulé zákony, často už zrušené. Nastáva niekedy situácia, že orgány verejnej správy a súdy neberú do úvahy medzinárodné dohody, ktoré tvorili podklad pre Ústavu a sú ústavnými zákonmi.

.pavel Pospíšil, Bratislava

Časopis .týždeň, Partizánska 2, 811 03 Bratislava
fax: 02/59 30 36 98, listaren@tyzden.com

Kde sa dá v Česku kúpiť .týždeň: Knihkupectvo FSS MU, Joštova 10, Brno
Slovenská kniha, Jilská 1, 110 00 Praha 1